

Marjan van den Berg

Joy

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Ze ruikt het verbrande vlees eerder dan dat ze de pijn voelt. Ze gilt. Toch? Gilt ze? Ze voelt dat ze gilt. Dat strakke gevoel in haar keel, alsof alles samentrekt, uit alle macht die adem eruit persen, schreeuwen, hoog, heel hoog, te hoog misschien, hopen dat iemand je hoort. Hoort niemand me? Niemand? O, laat me dan wakker worden. Wakker worden en weten dat het niet echt is. Dit gebeurt niet. Nee. Dit is niet echt. Dit kan niet. Dit is een droom. Een afschuwelijke droom waarin ze geluidloos gilt en niemand haar hoort. Tot ze wakker wordt.

Hij lacht dwars door haar wanhoop heen. Hard. Onecht.

Iemand roept iets. Verschrikt. Vol afgrijzen.

'Djeezus! Man! Wat doe je?'

'Brandmerken,' zegt hij. 'Kijk dan! Als een koe in je veestapel. Whaaaahahaha!'

Hoongelach vlak bij haar oor. Pijn. Vlammende pijn tussen haar borsten. Ik kan m'n armen niet optillen. Ze zijn zo zwaar. Zo loodzwaar. Dat lichaam boven op haar, groot en hard en wreed. Ze kreunt. Gilt ze nu hardop? Voelt ze die vuistslag?

'Hou je bek, trut!'

Haar ogen zijn dicht. Ze krijgt ze niet open. Al die tranen. Al die mascara. Het bijt zich een weg naar binnen. Wat zegt hij? Hij schreeuwt.

'Hé klojo! Gooi er wat bij. Straks weet ze het nog. Dat kunnen we verdomme echt niet hebben. Hé! Kom op met die fles!'

Er knalt een stukje glazuur van haar voortand. De hals van de fles wringt zich naar binnen. Een hand klemt zich om haar kaken.

Wrikt. Knijpt. Ze kokhalst. Ze slikt. Ze moet wel slikken. Slikken of stikken. Denkt ze dat? Of schreeuwen ze dat? Al die stemmen komen samen, als in een koor uit de hel.

'Slikken! Slikken! Slikken!'

Ik ga dood.

Gelukkig maar.

Beter niets dan dit. Dit onuitsprekelijke. Dit afschuwelijke.

Beter dood.

1

‘Keer om, waar mogelijk. Keer om, waar mogelijk.’

‘O, hou toch je kop, stom mens.’

Joy zet de ruitenwisser een tandje hoger en probeert te ontcijferen wat er op het schermpje van haar navigatiesysteem staat. Ze grabbelt naar haar bril, zet hem snel op en vervloekt de dag dat ze die ineens nodig had. Nu is ze tijdelijk blind voor alles wat er in de verte gebeurt en dat is tijdens een autorit niet echt iets om je over te verheugen. Afrit gemist. Verdomme. Ze gooit haar bril op de passagiersstoel en rijdt verder. De navigatie moet het maar weer oppikken. Het is hier in de buurt. Dat weet ze zeker.

‘Over zeshonderd meter afslag rechts.’

Ze slaakt een zucht van verlichting, slaat een donkere bosweg in en zet even haar grote licht aan. Maar meteen schakelt ze dat weer uit, want er zit een grote auto voor haar, die nogal langzaam voortsukkelt. In de verte ziet ze de lichten van de boshut, waar ze Stefan moet oppikken. Ze parkeert haar auto op het grote gefasfalteerde terrein, tussen de pas geparkeerde klassieke Jaguar en een gloednieuwe dikke BMW. De rijken der aarde hebben gejaagd. Daarna hebben ze gedronken. Dat alles onder aanvoering van haar man, die van de jacht zijn werk heeft gemaakt en naast een winkel vol outdoorartikelen een succesvolle internetonderneming runt én jachtdagen organiseert die eindigen met een wildbuffet, grote glazen whisky en een aantal stomdronken kerels.

Uit de Jaguar stapt een blonde vrouw, die naar haar lacht en zegt: ‘Kom je ook een jager uitzoeken?’ Joy glimlacht. ‘Ik heb er eentje met een snor op het oog. Jij?’

‘Eentje die nog zo overeind staat dat ie straks kan helpen het kind op bed te brengen.’

‘Dat zal een hele zoektocht worden,’ voorspelt Joy. Ze steekt haar hand uit. ‘Ik ben Joy, vrouw van Stefan, de organisator van de jacht.’

‘Leuk kennis met je te maken. Veerle Jonker van Drechstee. Getrouwd met Martin.’

‘Jonker van Drechstee. Van de bank!’

‘Klopt.’

Ze lopen naast elkaar naar de ingang van de jachthut. Joy kan de muziek al horen: De Dijk galmt *Een man weet niet wat ie mist* en ze hoort een heel mannenkoor meezingen.

‘Het is feest,’ merkt Veerle op.

Joy knikt. ‘Ik denk niet dat jouw Martin straks de trap nog op kan.’

‘We hebben een bungalow.’

‘Dan geef ik je nog een kans.’ Joy doet de deur open. Er valt meteen een man om haar hals die roept: ‘Veerle! Haal me hier weg!’ Ze dreigt bijna om te vallen onder zijn gewicht en voelt dat Veerle een poging doet haar te verlossen.

‘Kom maar, Martin. Je hangt om de verkeerde vrouw, schat.’

‘Veerle!’

Joy haalt opgelucht adem. De bankier hangt nu om de nek van zijn eigen vrouw en snikt: ‘Ik heb een hennetje geraakt.’

‘Ach, jongen toch,’ troost Veerle. Ze kijkt naar Joy, die bedenkelijk haar hoofd schudt.

‘Ik denk niet dat dat nog iets wordt. Zelfs niet gelijkvloers.’

Stefan staat bij de bar en wenkt haar. Ze knijpt even bemoedigend in de arm van Veerle en loopt op hem af. Hij straalt haar tegemoet. En net als alle andere keren voelt ze hoe ze licht wordt door zijn liefde voor haar. Elke keer weer kijkt hij naar haar alsof

het allermooiste en het allerbeste wat hem ooit kon overkomen in de wereld nu op hem af stapt. Het licht van zijn ogen, zoals hij altijd zegt.

Ze kust hem vol op zijn lippen en voelt zijn hand over haar billen strijken.

‘Ik heb je gemist, mooie vrouw.’

‘Ik jou, stoere jager.’

Hij keert zich meteen naar de groep mannen en roept: ‘Dit is mijn vrouw! De schone Joy. Laten we nog één afzakker pakken en daarna de tent sluiten.’

‘Het zal tijd worden,’ mompelt de vermoeide cateraar. Hij pakt een nieuwe fles whisky en vult de hem toegestoken glazen bij.

‘Een hennetje,’ snikt Martin.

‘Maar niet gedood. Alleen geraakt,’ troost Stefan vals. Tegen Joy fluistert hij: ‘Hij heeft het stomme beest nog ziek geschoten ook.’

‘Bespaar me de details, schat.’

Joy schudt handen en maakt met alle mannen de obligate small-talk. ‘Prettig kennis te maken. Wat hebben jullie geboft met het weer. Ja, de reerug is onovertroffen. En die wildpaté, daar doe je een moord voor. Absoluut.’ De meeste vrouwen lijken op elkaar. Zelfde blonde haar, zelfde kleding, zelfde sjaals. Veerle staat bij een groepje vrouwen en als Joy zich daar voorstelt, ratelt zij de namen van haar vriendinnen op.

‘Zij hebben een mannenclubje, dus wij, de meisjes, hebben ons eigen clubje. Hè lieverds?’

Joy glimlacht, knikt, schudt handen met gemanicuurde nagels en bedenkt hoe dankbaar ze is dat zij geen clubje heeft met meisjes. Meisjes. Wat een bespottelijk woord. De meeste meisjes van dit clubje zijn net als zij toe aan een leesbril, het bijkleuren van hun haarwortels en een kruidenmiddel tegen opvliegers. Ze werkt zich glimlachend naar achteren, waar ze de deur opentrekt naar de toiletten.

Eindelijk. Ze rukt snel een stuk wc-papier van de rol en maakt de bril droog. Dan gaat ze met een zucht van verlichting zitten. Dit moest ze al sinds ze de eerste keer verkeerd reed. En dat is nu precies een halfuur geleden.

Op de deur staat met grote letters gekerfd: *'While I sit here I hesitate, shall I shit or masturbate...'* Joy grijnst. Hoge poëzie van welgestelde mannen die zich in oude bruine kroegen op morsige toiletputten laten zakken. Ze checkt de rest van de teksten. De kroegbaas heeft regelmatig een poging gedaan alles weg te schilderen, maar helemaal onder aan de deur staat een duidelijke pijl naar beneden met het wonderlijke opschrift 'Pas op voor limbodansers'. Haar grijns wordt nog breder.

Is er eigenlijk een groter geluksgevoel dan eindelijk kunnen plassen, als je echt heel, heel nodig moet? Ja. Versteegh binnenlopen en alle kleuren olieverf kopen die ze nodig heeft. Zonder op de prijs te letten. Of tien nieuwe doeken in haar atelier neerzetten. Of een nieuw palet opzetten. Of die ene lucht zien, onderweg, die ze misschien kan vangen. Of nee, eerder het gevoel dat die ene lucht oproept, diep in haar. Dat gevoel herinnert ze zich, als ze de foto terugziet die ze met haar telefoon maakt, als geheugensteuntje. En natuurlijk van tijd tot tijd boven een nest jonge katjes hangen en zo'n blind wurm even oppakken en eraan snuffelen. Dat ook. Geluksgevoel. Daar moet ik toch eens een lijstje van maken, besluit ze, vlak voordat ze haar spijkerbroek ophijst en dichtknoopt.

Op de achterwand heeft iemand met een viltstift op de tegels geschreven: 'Kom gerust dichterbij. Hij is korter dan je denkt.' Daarnaast hangt een bordje met 'Tijdens spuwen hoofd geheel in de pot a.u.b.' Ze pakt haar telefoon en maakt een paar foto's. Misschien dat ze daarmee ooit iets in een collage kan doen. Plee-art. Wie weet? Ze wast haar handen onder een miezerig straaltje water, vermijdt het natte handdoekje en droogt ze af aan haar haar. Dat kan wel wat vocht gebruiken. Ze vouwt een

lok achter haar oor en kijkt in de spiegel. Mooi. Ja. Mooi genoeg in elk geval.

Als ze de bar weer in loopt, ziet ze dat Veerle en Martin al zijn vertrokken. Er zijn meer stellen weggegaan. Stefan schudt de laatste handen en slaat op schouders. 'Gauw nog een keer, kerel! Je hebt echt een goed schot. Ik wist het meteen toen ik je zag aanleggen! In die handeling school een killer!'

Zijn bulderende lach rolt door de jachthut. Op een tafel aan de zijkant ziet ze de restanten staan van het buffet. De heren hebben er goed van gegeten en een puinhoop achtergelaten op tafels, stoelen en banken. Kristallen whiskyglazen staan in de resten van de stoofschotel geperst. Daarbovenop liggen bevlekte damasten servetten. Borden zijn achteloos op elkaar gestapeld en de resten van het eten puilen tussen het serviesgoed uit. De cateraar overziet het slagveld.

'Over drie weken weer!' lacht Stefan tegen hem.

Hij zucht. 'Het is dat ik een mooie prijs met je kan maken. Maar elke keer als ik na afloop die rotzooi zie, zakt de moed me in de schoenen.' Hij pakt een paar vuilniszakken van achter de bar en begint op te ruimen.

Vanuit het toiletgebouw klinkt gezang. Stefan schrikt. 'Verrek, zit daar nog iemand?'

Hij loopt ernaartoe en doet de deur open. 'Shit, BB! Zit jij daar nog, gast!'

'Ik doe een slotaria bij het handen wassen.' Een mannenstem galmt een stukje uit *De parelvissers* en Stefan zingt meteen mee. Ze barsten in lachen uit. Joy ziet hoe de man een arm om Stefans schouders legt als hij uit het toilet komt. Heel even stokt haar adem. Heel even maar. Er flitst een plaatje door haar hoofd. Een jong gezicht met een brede mond. Scherpe jukbeenderen. Dit gezicht is pafferig, opgezwollen door een leven vol drank en te

weldadig eten. Ze blokkeert het plaatje, negeert de gedachte dat die mond heel goed van die ene kan zijn. BB. Heeft ze daar niet ooit om gelachen? Brigitte Bardot. Nee. Het was de afkorting van twee mannennamen. Niet aan denken. Ze is Joy. Ze is vreugde. Ze heeft al die herinneringen weggestopt. Heel diep. Daar kan niemand bij. Ook zij niet. Alsof ze dat ooit zou willen.

Ze steekt haar hand uit en schudt die van de man hartelijk.

'Ik ben BB. Ze heeft me laten zitten. Vrouwen. Altijd hetzelfde. Mag ik met jou mee? Alsjeblieft?' Dat laatste zegt hij met een gemaakt huilerig toontje en Joy lacht braaf om het grapje.

'Mooi niet! Deze dame is al besproken,' zegt Stefan.

De buitendeur gaat open en een vrouw stapt binnen.

'Daar zal je d'r hebben.' BB zegt het vol spot. 'Ik ga meteen maar mee. Je bent weer lekker op tijd!'

'Ja, sorry, er was veel verkeer en ik reed totaal verkeerd.' De vrouw veegt een paar slordige haarplukken achter haar oren en kijkt schuldig rond met grote bruine ogen. Joy steekt haar hand uit.

'Ik heb ook kilometers omgereden! Die hut is echt lastig te vinden! Ik ben Joy. Dit is Stefan, mijn man. Hij heeft dit allemaal georganiseerd, maar misschien heb je hem al ontmoet?'

'Ik geloof het wel. Of niet? Dag! Ik ben Annechien. Leuk. Was het leuk?'

'Ja. Het was leuk. We gaan.'

'Oké. Ja. Nou, dag!'

Ze struikelt onhandig over haar eigen voeten als ze zich naar de deur haast. Ze is breed, ziet Joy. Hobbelig breed. In een plooirok. Haar man volgt zwijgend. Bij de deur draait hij zich nog even om en roept: 'Volgende keer ben ik absoluut van de partij, kerel. En de andere boys ook! Ik denk er serieus over om de jachtopleiding te gaan doen.'

'Ik reken op jullie,' zegt Stefan vrolijk. Als de deur dicht is, zegt hij tegen Joy: 'Leukste groep ooit. Echt geweldige partij.'

Joy hoort het nauwelijks. Ze staart naar de deur en doet haar best om niet te denken. En ze hapt naar adem als de deur weer opengaat. Maar daar verschijnt het hoofd van Annechien. Ze zegt: 'Jij bent Joy Westergaard, hè? Ik bewonder jouw werk zo! Dat wilde ik nog even zeggen! Ik schilder ook. Amateur natuurlijk. Maar jij! Wow. Ik ben naar je expositie geweest. Echt zo ontzettend goed! Nou, dag!'

Joy glimlacht en voor ze er goed over kan nadenken zegt ze: 'Kom maar een keer naar m'n atelier aan het Spaarne. En neem werk mee. Dan kunnen we erover praten.'

'Ja! Echt? Graag!' Het ronde gezicht van Annechien straalt. Weg is ze.

Stefan kijkt haar verwonderd aan. 'Jij bent ineens gastvrij!'

'Ja, opwelling. Ik weet ook niet waar dat vandaan komt. Maar misschien ben ik rijp voor wat leerlingen. Je weet maar nooit.'

'Jij hebt geen geduld voor knoeiers, schatje. Ik ga de auto inladen.'

Joy knikt. En zegt, half hardop: 'Nou ja, die komt toch niet.'

2

‘Wel verdomme. Kutlaarzen.’

Martin Jonker van Drechtstee bukt om de laarzen die hij uit zijn handen heeft laten glijpen op te rapen, verliest zijn evenwicht en grijpt zich aan Veerle vast. Het is donker en glibberig op de parkeerplaats naast de jachthut. Het licht van de lantaarns wordt grotendeels weggenomen door de enorme sparren. Overal liggen plassen, er staat een stevige wind. De toppen van de bomen zwaaien heen en weer en maken een onheilspellend lawaai.

‘Wacht,’ schreeuwt Veerle. ‘Ik pak ze wel!’

Ze zucht hoorbaar als ze ziet dat hij ook zijn sporttas in de blubber heeft laten vallen. In één beweging pakt ze de tas van de grond en loopt door.

‘Verdomme. Wel godverdomme.’

Door zijn aanhoudend gevloek hoort ze dat hij nog steeds achter haar aan loopt. Ze kijkt niet meer om en loopt voor hem uit naar de auto. Haar humeur daalt af naar niveau nul. Ze weet dat ze nu haar schoenen verpest in die modder en ze is bekaf na een hele dag Desirée die volslagen onhandelbaar was.

‘Pappie? Pappie?’ Het suist nog na in haar oren. Dat grote dikke kind dat de hele dag naar haar pappie vraagt. Ze voelt zich opgejaagd en uitgeput.

‘Pappie is op jacht. Pappie schiet vandaag allemaal lieve beestjes dood.’

Ach nee, dat heeft ze natuurlijk niet hardop gezegd. Dat hoopt ze tenminste vurig. Maar ze heeft het wel gedacht. Vaak. Vaak en vals. Elk weekend is het hetzelfde liedje. Een uitje met de golf-

vrienden, een toernooitje op de tennisclub, een benefiet-etentje met de Lions en dit keer een jachtpartij met de BBoys. Terwijl Desirée erop rekent dat ze op zaterdag iets leuks gaat doen met pappie. Desirée weet niet veel. Ze onthoudt ook niet veel. Maar zaterdag is pappiedag. Dat is er in de loop van haar negenentwintig levensjaren in geslepen. En al verzaakt Martin met regelmaat zijn zaterdagsverplichting, Desirée weet: zaterdag is pappiedag. En mammië kon het deze zaterdag voor de zoveelste keer weer opknappen, denkt Veerle zuur. Wat heeft ze allemaal bedacht? Tekenen met de grote kleurpotloden, filmpjes kijken, meezingen met de grijsgedraaide dvd's van K3 en uiteindelijk toch maar even eropuit. Want Desirée bleef zeuren en huilen en schreeuwen.

Veerle werd doodziek van dat kind dat huilend en snotterend onafgebroken heen en weer deinde op de bank, als een gekooide aap, terwijl K3 knalhard zong: 'Handjes zwaaien, handjes zwaaien!'

'Mammië heeft een idee. We gaan naar de kapper!'

Ultieme afleidingspoging. En die slaagde. Desirée had er meteen zin in, kalmeerde op slag en ging alvast haar haar kammen.

'Probeer er maar iets van te maken,' had Veerle vermoed naar de kapper gezwaaid. Die had eigenlijk geen tijd. Maar Veerle was een vaste klant. En op zulke momenten wist hij al: ze betaalt me het dubbele als ik dat kind een halfuur op de stoel houd. Dus knikte hij en deed een oprecht moedige poging. Maar met het steile haar van Desirée was weinig te beginnen. En terwijl Veerle toekeek hoe Desirée naar haar spiegelbeeld staarde en een stroompje kwijl uit haar mond op de kappersmantel liet lopen, bedacht ze dat ze van dit kind hield. Met heel haar hart. Geen twijfel over mogelijk. Maar met haar verstand haatte ze elke minuut die ze noodgedwongen opofferde aan deze zwaar gehandicapte, vormeloze vrouw die elke keer als ze haar aankeek, schreeuwde om haar pappie. Mijn Desirée. Mijn Gewenste. Zo noemde Martin haar liefdevol. Maar Martin was vaak weg. De zorg voor Desirée was haar taak. Ik ben voor eeuwig moeder van

een kind dat nooit op eigen benen zal staan. En dan ook nog even snel een stomdronken man oppikken in een jachthut.

‘Ja, maar verdomme! Je hebt de Jaguar genomen!’ Martin ziet nu de auto staan op het modderige parkeerterrein van de jachthut. Zijn auto. Zijn trots. Onder de blubber.

‘Hij stond voor mijn Cooper op de oprijlaan. Had je hem maar in de garage moeten zetten. Het goot van de regen, dus ik ga niet eerst jouw auto verplaatsen om mijn eigen auto te kunnen pakken. Nou, stap in.’ Zonder aarzelen gooit ze de modderige laarzen en de besmeurde tas in de onberispelijk schone achterbak en wil naar de bestuurderskant lopen.

Martin heeft het foedraal met zijn geweer al op de achterbank gelegd. Hij staat nu bij het open portier en kijkt haar minachtend aan. ‘Ik wil niet dat je in de Jag rijdt. Dat weet je. De Jag heeft een geofende hand nodig. Mijn hand. Ik rij.’

‘Je hebt te veel gedronken, Martin.’

‘Stap in. Ik wil naar mijn Gewenste.’

‘Doe nou niet zo idioot! Net stond je nog te huilen omdat je een beest had geraakt!’ Veerle schudt ongeduldig haar hoofd. Geen denken aan dat ze met hem meerijdt. Hij is ladderzat. Hoe haalt hij het in zijn hoofd?

‘Problemen, kinderen?’ Chris loopt langs.

‘Onze fazantenschutter wil rijden, Chris,’ zegt Veerle.

‘Kijk maar uit dat je dan onderweg niet nóg meer wild raakt, kerel,’ grinnikt Chris. Veerle let even niet op. Ze kijkt naar Chris Bloemland, oude vriend van Martin en lid van de BBoys. Een solide netwerk waarin je op elkaar kunt vertrouwen, heeft Martin haar ooit uitgelegd. BB van Wassenaer is de naamgever van de groep. Chris is de enige van de vier mannen die ongetrouwd is, maar aan vriendinnen ontbreekt het hem bepaald niet. En al is hij net als de andere BBoys een eind in de vijftig, hij heeft de aantrekkingskracht van Richard Gere. Vrouwen aanbidden hem en hij aanbidt vrouwen. Nu knipoogt hij naar haar en ze weet waar

hij aan denkt. Ze weet maar al te goed hoe zijn lichaam voelt tegen het hare. Zijn handen op haar borsten. Zijn gefluisterde woorden in haar oor. Ze herinnert zich elke vrijpartij met elke vezel in haar lijf.

De BBoys waren berucht. En ze zijn het in zekere zin nog steeds. Michiel Meijerling is misschien wel het meest rustige lid van het kwartet. Zijn leven speelt zich af achter de tekentafel en in zijn gezin. Al is hij over de hele wereld beroemd door zijn bijzondere vleugelconstructies, Michiel is meestal op de achtergrond. En dan is er natuurlijk haar Martin. De vader van haar kind. Die haar na de geboorte van de Gewenste nauwelijks meer aanraakte en alleen als hij heel dronken was een poging deed om met haar te vrijen. Veerle dacht altijd dat hij dan even in de veronderstelling leefde dat ze iemand anders was. Niet de vrouw die zijn kind had gebaard. Want Martin had ooit met een flinke slok op meegedeeld dat hem zodra hij daar getuige van was geweest, alle lust was vergaan. Hoe diep hij haar daarmee heeft gekwetst heeft ze nooit in woorden kunnen uitdrukken. En nu lijkt de knipoog van Chris een belofte in te houden. Zullen wij gauw weer eens afspreken? Jij en ik? Ze is even totaal afgeleid en Martin neemt zijn kans waar. Hij doet een snelle stap naar voren en grist de autosleutel uit haar hand.

‘Hé!’ Veerle probeert de sleutel terug te pakken, maar Martin stapt meteen lachend achter het stuur.

Chris lacht met hem mee. ‘Hij is nog aardig alert,’ zegt hij tegen Veerle. Ondertussen maakt hij met pink en duim het gebaar van ‘ik bel je’. Ze knikt.

Dan knalt er een knetterende bliksemflits.

‘O shit. Ik ga rennen,’ roept Chris.

Het noodweer barst meteen los. De regen stort in bakken neer en binnen een paar tellen staat Veerle met haar voeten in een diepe plas water. Haar haar druipt in sliertjes op haar voorhoofd.

‘Stap nou in!’ schreeuwt Martin. De motor loopt en de ruitenwissers draaien op volle toeren. Hij wenkt ongeduldig.

Ze heeft geen keus. Welbeschouwd heeft ze geen enkele keus. Ze haalt diep adem, stapt in en veegt haar natte haren van haar voorhoofd. Ze knalt de deur dicht en doet haar riem om. 'Doe in godsnaam voorzichtig.'

Hij rijdt hard achteruit.

Tien minuten later zitten ze op de grote weg. Het valt werkelijk mee hoe Martin rijdt. Veerle herademt. Zijn lijf is wel wat drank gewend natuurlijk. En hij herstelt altijd snel. Ze heeft hem eigenlijk nooit op een kater kunnen betrappen.

Ze pakt haar mobieltje en belt naar de oppas. 'Hé Monique, is alles goed gegaan? Ja? Fijn. Ja, we komen er nu aan. Nog een kwartiertje, schat ik. Halfuurtje misschien. Ja, dat is goed. Zeg maar tegen Desirée dat haar papppie op tijd thuis is om voor haar te zingen. Ja hoor. Dat doet hij. Twinkel twinkel kleine ster. Ja.'

'Ze is mijn kleine sterretje,' zegt Martin. 'Wel godverdomme!' Hij kijkt in zijn achteruitkijkspiegel. 'Politie!'

Veerle voelt dat hij gas geeft. Ze kijkt achterom en ziet in de verte een blauw zwaailicht. 'Dat is niet voor ons, Martin. Rustig!' 'Verdomme, verd...'

Hij begint te zweten. Zijn handen omklemmen het stuur om het trillen tegen te gaan. Hij knippert met zijn ogen. Waar is die witte streep? Het lijkt wel alsof die ineens links zit. Dat gaat niet goed. Rustig corrigeren. Sturen. Mijn veiligheidsriem. Die heb ik niet om. Wat kost dat? En genoeg gedronken voor een rijontzegging. Jezus, dat kunnen we echt niet gebruiken. En dan dat geweer op de achterbank. Dat mag helemaal niet. Die moet in een afgesloten kist. Gas erbij. De eerste afslag nemen. Van de weg af. Dat is het beste. Die verdomde regen. Hij ziet geen hand voor ogen.

'Martin! Wat doe je?'

Veerle gilt. Hij geeft het stuur een slinger. Er staat ineens een geparkeerde auto! Vlak voor hem! Hoe kan dat? Waar komt die vandaan? Hij gooit het stuur om in een wanhopige poging de auto

te ontwijken, maar hij hoort het geluid van scheurend blik en hij ruikt de geur van smeltend rubber.

'Jezus, Martin!'

Hij knalt met zijn hoofd naar achteren. Er kraakt iets tussen zijn oren. Zijn wang schuurt over het asfalt. Hoe kan dat nou?

'Martin!!'

Veerle kijkt ontzet naar de stoel naast haar. Die is leeg. Het portier van de auto staat wagenwijd open. Ze kan de vangrail aanraken door het versplinterde zijraam. Waar is de motorkap gebleven?

'Hallo? Hallo?'

De stem van oppas Monique klinkt uit het mobieltje. Maar dat ligt aan haar voeten. Ze kan er met geen mogelijkheid bij. En ze kan haar benen niet bewegen.

'Ik moet even mijn ogen dichtdoen,' zegt ze.